

พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย...ชมพูทวีปก็อยู่ที่ประเทศไทย

ศรีวรุณะอิสโร

๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

ที่เรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ได้เคยเฉลียวใจมาก่อนนี้เลย จวบจนกระทั่งเมื่อได้รับคำถามจากคุณ warakanai_desu ในกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตของ www.vcharkarn.com จากการศึกษาที่ข้าพเจ้าได้ไปตั้งกระทู้เรื่อง “สถานที่ที่ควรไปสำรวจและค้นหาหลักฐานสำคัญในสมัยพระเจ้าอโศก” ด้วยคำถามที่ว่า “หากพระพุทธศาสนากำเนิดในประเทศไทย เหตุใดจึงต้องไปทำการแปลพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลมาเป็นภาษาบาลี?”

จากคำถามนี้เองทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องมานั่งลำดับความเชื่อที่นักวิชาการในประเทศไทยเชื่อสืบ ๆ กันมาตามคำครูซึ่งในช่วงต้น ๆ ก็คงจะหนีไม่พ้นโปรเฟสเซอร์ชาวตะวันตกทั้งหลาย ดังนี้ว่า

นักวิชาการส่วนหนึ่งมีความเชื่อว่า “อักษรจารึก” ในสมัยพ่อขุนรามคำแหง ได้ถูกดัดแปลงมาจาก “อักษรขอม” และมีความเชื่อว่า “อักษรขอม” ที่มีมาอยู่ก่อน และมักใช้ในการ ‘จาร’ คัมภีร์ทางพุทธศาสนา จนเรียกว่า “ตัวบาลี” นั้น เป็นพัฒนาการมาจาก “อักษรปัลลวะ หรือ อักษรกฤต” ซึ่งเป็นอักษรของแคว้นแคว้นที่อยู่ทางอินเดียตอนใต้ และเข้ามาสู่พื้นที่ประเทศไทยปัจจุบัน ในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๑ หรือในช่วง พ.ศ. ๑๐๐๐-๑๑๐๐ ซึ่งเป็นยุคต้นทวารวดี ก่อนที่จะถูกดัดแปลงเป็นอักษรมอญ อักษรขอม หรือตัวบาลี ในเวลาต่อมา

ในระบบตัวอักษรตามที่นักวิชาการเชื่อสืบ ๆ กันมา ว่าอักษรที่เก่าแก่ของอินเดียคือ “อักษรเทวนาครี” ซึ่งมีกำเนิดอยู่แถบลุ่มแม่น้ำสินธุ ที่อาจจะมีการพัฒนาการมาจากอักษรของพวกชาวกรีก หรือไอโอเนียน ซึ่งต่อมาพัฒนาการเป็นต้นตระกูลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามที่นักวิชาการทั้งหลายสรุปไว้ และสอนสืบ ๆ กันมา

ในเวลาต่อมา ได้มีการสร้างอักษรชนิดใหม่ขึ้นมาใช้แทนอักษรเทวนาครี คือ “ตัวอักษรพราหมีหรือพราหมิน” ส่วนปี พ.ศ. ที่สร้างข้าพเจ้าเองยังไม่ได้เห็นหลักฐานที่ยืนยัน แต่ที่จะพอระบุความเก่าได้นั้น เห็นจะเป็นหลักฐานที่นักโบราณคดี-นักประวัติศาสตร์ นำมาเป็นข้อสรุปในเรื่องจุดกำเนิดของพระพุทธศาสนา หรือต่อไปจะเรียกให้ได้ว่า “พุทธอุบัติภูมิ” ว่ามีขึ้นในแดนภารตะ-อินเดีย นั่นก็คือ ลายสือที่อ่านได้จากเสาหินที่ขุดค้นได้ ที่อ้างว่าเป็นเสาหินพระเจ้าอโศกมหาราช ที่ใช้ “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” ในการจารึกข้อความนั้น และข้อความที่สุคตลาสสิกและถูกนำมาแสดงอยู่บ่อย ๆ คือจารึกที่ลุมพินีที่ว่ากันว่าเป็นสถานที่ประสูติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ใช้เวลาอ่านอยู่ ๗ ปี จนสามารถอ่านออกมาได้ว่า

“เทวานัมปิเณ ปยทสิน ลาจีน วิสติงสา กิสิเตน

อดน อาคาง มหียเต หิท พุเช ชาเต สากขมุณีติ

สิลาวิคทกัจจา กาลาปีต สิลาถ(ม)เภจ อุสปาปีเต

หิท ภคว ชาเตติ ลุมมินิคาม อุพลิก กเต อถภาติเยจ”

(จาก อโศกมหาราช และข้อเขียนคนละเรื่องเดียวกัน ของ กรุณา กุศลาสัย)

แปลเป็นไทยได้ว่า “สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้เป็นที่รักแห่งทวยเทพ ราชากิเณกแล้ว ๒๐ ปี ทรงเสด็จมานามัสการด้วยพระองค์เอง ณ สถานที่นี้ ทั้งนี้ด้วยเหตุว่า พระสากขมุณีพุทธะได้ประสูติแล้วที่นี่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างสิลารูปม้(?) และ โปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาเสาศีลانیขึ้น เพื่อแสดงว่าสมเด็จพระ

ภควัดผู้ศรัทธาบูชาพระองค์นั้น ได้ประสูติแล้วขณะที่นี้ พระองค์โปรดบันดาลให้หมู่บ้านลุมพินีพ้นจากการถูกเก็บส่วย (อย่างเมื่อก่อน) และเก็บอยู่เพียง ๑ ใน ๘ ของผลที่ได้เท่านั้น”(จาก คำบรรยายประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ภาค ๑ ของ เสถียร โพธิ์นันทะ)

ก่อนจะผ่านเรื่องเสด็จพระเจ้าอโศกไปเฉย ๆ ขอให้ข้อมูลเกี่ยวกับเสด็จหลักนี้เพิ่มเติมสักนิดว่า “ดร. พ็อห์เรอร์ เป็นผู้ค้นพบเสด็จลาคาจาริกเป็นคนแรก เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ (ค.ศ. ๑๘๙๕) ขณะที่พบ เสด็จลาคาจาริกถูกปลู้นเก่า ๆ ถมทับอยู่หลายฟุต ต้องขุดอิฐปูนเหล่านั้นออก จึงพบอักษรที่เสด็จ วัดส่วนสูงของเสด็จ ๒๖ ฟุต ๖ นิ้ว ซึ่ง ๘ ฟุต ๖ นิ้ว ฝังอยู่ในดิน กล่าวกันว่าแต่เดิมสูงประมาณ ๗๐ ฟุต คงเนื่องจากฟ้าผ่าลงมา เมื่อหลวงจีนถึง ชัมจั๋ง ไปถึงลุมพินี ได้พบรูปวิเศษ ซึ่งประดิษฐานอยู่บนยอดเสด็จ อยู่พื้นดิน หลวงจีนอ้างว่า วิเศษเป็นรูปม้า เท่าที่ปรากฏ รูปที่พระเจ้าอโศกทรงสร้างบนยอดเสด็จลาคาจาริกทั่วไปนั้นมักเป็นรูปสิงห์ ๔ ตัวบ้าง สิงห์ตัวเดียวบ้าง และรูปวัวบ้าง แต่ที่ลุมพินีคงเป็นกรณีพิเศษที่สร้างเป็นรูปม้า คงหมายถึง พาหนะคู่ใจที่พาเสด็จออกบรรพชาก็ได้” (จาก ผู้แดนพระพุทธองค์ (อินเดีย-เนปาล) ของ พระวิเทศโพธิคุณ (ว.ป. วิริยทุโช))

ที่ยกแม่น้ำทั้ง ๕ มานี้ก็เพียงแต่จะชี้ให้เห็นว่านักวิชาการยอมรับว่า “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” มีขึ้นมาตั้งแต่เมื่อราว พ.ศ. ๒๐๐ ปลาย ๆ แล้ว แต่ในขณะที่เขียนบทความชิ้นนี้ ไม่ทันได้พบประวัติของการสร้างอักษรปัลลวะ จึงไม่แน่ใจว่าอักษรปัลลวะกำเนิด พ.ศ. ไດแน่ ก่อนที่จะแพร่ขยายมายังเมืองไทย เมื่อราวพุทธศตวรรษที่ ๑๑ ตามที่นักวิชาการเชื่อกันมาอย่างนั้น

หากเรายอมรับตามที่ข้อสรุปว่า หลังการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ หลังพุทธปรินิพพานได้ ๒๓๕ ปี แล้วพระเจ้าอโศกมหาราชจึงส่งสมณทูตทั้ง ๙ สาย ออกเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปยังดินแดนต่าง ๆ และดินแดนหนึ่งนั้นก็คือ “สุวรรณภูมิ” โดยมีพระเถระซึ่งเป็นหัวหน้าคณะคือ พระโสณเถระกับพระอุตตรเถระ พร้อมทั้งพระมุณีเถระ พระฉานเถระ และพระกุริยเถระ รวมเป็น ๕ รูป โดยคณะของท่านพร้อมทั้งภรรยาอีก ๑๘ คน เดินทางมาขึ้นฝั่งที่บริเวณที่เป็นจังหวัดนครปฐม ของประเทศไทยในปัจจุบัน ซึ่งสมัยนั้นคงจะเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริมทะเล

จากที่ย่อหน้าข้างต้นเป็นที่ตั้งข้อสังเกตว่า หากการที่พระเจ้าอโศกมหาราช ส่งสมณทูตมาที่สุวรรณภูมินั้น ซึ่งในขณะนั้นก็ได้มีการใช้ “ตัวอักษรพราหมีหรือพราหมิน” แล้ว คณะที่เดินทางมานี้ซึ่งเป็นคณะใหญ่พอควร จะไม่นำเอาความรู้ในการเขียน “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” มาเผยแพร่ให้ชนชาวสุวรรณภูมิด้วยบ้างหรือ? ซึ่งเป็นลักษณะของชนชาติอารยะที่มักจะนำเอา “ภูมิรู้” ของตนมาเผยแพร่เพื่อครอบงำชาติที่ต่ำกว่าอารยะกว่า เหมือนดังที่นักวิชาการปัจจุบันเชื่อว่า ราชวงศ์ปัลลวะเอา “อักษรปัลลวะ” มาเผยแพร่และชนชาวไทยก็ได้ดัดแปลงนำมาใช้จนเป็นรากฐานของ “ลายสือไทย” ในปัจจุบัน หรือเหมือนชาติตะวันตกที่เอา “อักษรอัลฟาเบท” มาเผยแพร่ในสมัยล่าอาณานิคม และ(แถม)บังคับให้เราต้องเขียน ต้องท่อง A B C จนถึงปัจจุบันนี้ และก็เป็นเรื่องที่น่าคิดว่า หากคณะเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้นำเอา “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” เข้ามาสู่ที่สุวรรณภูมิด้วยในคราวนั้น ก็ถือว่า “ชนชาติไทยนี้ช่างโง่เหมือนอย่างที่นักวิชาการทั้งหลายพยายามบอกว่าผู้คนในแถบถิ่นนี้ เมื่อ ๒ พันกว่าปีที่แล้วอยู่ในยุคเกษตรกรรมล่าหลัง ไม่มีอารยธรรม” ที่บอกว่า “ชนชาติไทยนี้ช่างโง่” ก็เพราะไม่รู้จักดัดแปลงตัว “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” ให้เป็น “ลายสือไทย” ตั้งแต่เมื่อ ๒ พันกว่าปีที่แล้ว กลับปล่อยทิ้งโอกาสทองให้ผ่านไป โดยปล่อยให้พวกปัลลวะมาพัฒนาปรับปรุงลายสือพราหมี เป็น “อักษรปัลลวะหรือคฤณถ์” แล้วนำเข้ามาเผยแพร่ในแถบสุวรรณภูมิในอีกเกือบ ๑ พันปีต่อมา แล้วจึงเพิ่งมาคิดปรับปรุง “อักษรปัลลวะ” ที่ว่ามาจากอินเดียได้นั้น ให้เป็น “ลายสือไทย” ทั้งที่จริง ๆ “อักษรพราหมี” ก็เป็นรากฐานของ “อักษรปัลลวะ” เช่นเดียวกัน ไม่อย่างนั้นชนชาติไทยอาจจะได้มีตัว “ลายสือไทย” เป็นของตัวเอง ก่อนที่พวกปัลลวะจาก

อินเดียได้ จะเข้ามาเผยแพร่อารยธรรมของพวกอารยะในภูมิภาคอุษาคเนย์นี้ เมื่อราว พ.ศ. ๑๐๐๐ กว่า ๆ จะได้ไม่
ขายหัวหน้าขาว เราเป็นคนไม่รู้หนังสืออยู่ตั้งเป็นพันปี ทั้งที่คู่ควรสำหรับเอาพระพุทธรูปศาสนาอันประเสริฐมา
ประดิษฐานตั้งไว้ที่ดินแดนสุวรรณภูมิ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๕ โนนแล้วนั้น

แต่ก็เอาหละเอาเป็นว่าเชื่อตามนักวิชาการตามนี้ไปก่อนก็แล้วกันว่า เราเพิ่งรู้จัก “การเขียนตัวหนังสือ” หลัง
สมัยราชวงศ์ปัลลวะก็ได้ เพราะจุดนี้อาจจะเป็น “หลักฐานแห่งความสับสน” ที่อาจนำไปสู่การ “คลี่คลาย” อะไร
ๆ ก็ได้ ไม่เช่นนั้นนั้นข้าพเจ้าคงไม่ต้องมานั่งเขียนอะไรยาว ๆ เช่นนี้ ซึ่งก็เป็นเพราะคำถามเจ้าปัญหาที่ว่า “หาก
พระพุทธรูปศาสนากำเนิดในประเทศไทย เหตุใดจึงต้องไปทำการแปลพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลมาลงมาเป็น
ภาษาบาลี?” ซึ่งถ้าแปลไทยเป็นไทยผู้ถามคงต้องการจะสื่อว่า “ทำไมถ้าพระพุทธรูปศาสนากำเนิดขึ้นในประเทศไทย
แล้วทำไมไม่เขียนพระไตรปิฎกให้เป็นภาษาบาลี?” นั่นเอง

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้าหากศักราชที่อ้างกันอยู่ ณ ขณะนี้ ไม่วิปลาสดลาดเคลื่อนแล้ว คำถามนี้จะเป็นเรื่องที่น่า
คิดและน่าติดตามมาก เพราะแสดงว่าผู้ถามอาจจะเข้าใจว่า ณ เวลาที่ พระพุทธโฆษาจารย์ เดินทางไปแปล
พระไตรปิฎกจาก “ภาษาสิงหลลังกา” มาเป็น “ภาษาบาลี” นั้น เมืองไทยจะต้องมี “ลายสือบาลี” ใช้กันแล้ว
นอกเสียจากผู้ถามไม่ได้คิดว่าพระพุทธโฆษาจารย์เดินทางไปจากเมืองไทย ซึ่งปี พ.ศ. ที่พระพุทธโฆษาจารย์
เดินทางไป ‘ลังกา’ นั้น ตรงกับปี พ.ศ. ๕๕๖ ดังปรากฏใน “คำประกาศเทวดา” ครั้งสังคายนาพระไตรปิฎก ปี
สัมฤทธิ์ พ.ศ. ๒๓๓๑ ในสมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีความตอนหนึ่งว่า

“...ครั้นพระพุทธศักราชล่วงไปได้ ๕๕๖ พรรษา สมเด็จพระเจ้ามหาราชได้เสวยราชสมบัติในลังกา พระ
พุทธโฆษาจารย์ออกไปแปลพระไตรปิฎกกับทั้งพระอัครภิกษุอันตั้งอยู่ด้วยสิงหลภาษา เป็นมคธภาษาบาลี กระทำ
ในโลหะปราสาท พระเจ้ามหาราชเป็นศาสนูปถัมภกปีหนึ่งจึงสำเร็จ เป็นที่ชำระพระศาสนาครั้งหนึ่ง ครั้นเสร็จ
แล้วจึงเชิญเสด็จพระธรรมมายุ้งชมพุทวิป กุลบุตรได้เล่าเรียนสืบ ๆ กันมา”

ก่อนจะข้ามตรงนี้ไปโดยไม่ได้พิจารณาวิถีทางที่ว่า “ครั้นเสร็จแล้วจึงเชิญเสด็จพระธรรมมายุ้งชมพุทวิป”
ซึ่งเราอาจจะต้องแปลไทยเป็นไทยอีกว่า คำว่า เชิญพระธรรมมายุ้งชมพุทวิปนั้น ให้ความรู้สึกว่า “ชมพุทวิปอยู่ที่
ไหน?” เพราะถ้าเอาความรู้บวกกับความเชื่อในปัจจุบันก็ย่อมจะต้องเข้าใจโดยอัตโนมัติว่า “ชมพุทวิปอยู่ที่
อินเดีย” ตามที่ได้รับการสั่งสอนมา แต่ถ้ามองเพิ่มความ “เฉลียวใจ” สักนิด แล้วพิจารณาเหตุการณ์แวดล้อมที่
ภาษาอังกฤษเรียกว่า situation ที่ว่า การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งนั้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๑ นั้นได้กระทำขึ้นที่
พระอุโบสถวัดพระศรีสรรเพชญ์ที่ประเทศไทย ดังนั้น การที่เขียนคำประกาศเทวดาที่ว่า “มายุ้ง” นั้น
แสดงว่าเชิญพระธรรมมายุ้ง “ประเทศไทย” หาใช่ไปประเทศอินเดียไม่ เพราะถ้าเช่นนั้น คงจะใช้คำว่า “ไปย้ง”

แต่ท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่าเป็นการตีความเพื่อเข้าข้างความเชื่อของข้าพเจ้าที่ว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่
ประเทศไทย” เลยจะหาเหตุผลสนับสนุนว่า “ชมพุทวิปก็อยู่ที่ประเทศไทย” ถ้าเช่นนั้นก็ลองอ่านความในวรรค
ถัด ๆ ไปของคำประกาศเทวดาที่ว่า

“...ครั้นพระพุทธศักราชล่วงมาถึง ๒๐๐๐ ปีเศษนั้น พระปรียัติศาสนาอันเป็นมูลปรนนิบัติมีคผล ซึ่งพระ
โมคคัลลินุตรติศเจ้าให้พระเถระเจ้าทั้งหลายไปตั้งศาสนาในปัจฉิมชนบท แลพระไตรปิฎกอันพระพุทธโฆษาจารย์
เจ้าไปแปลมาแต่ลังกาไว้ในชมพุทวิป พระเถระในชมพุทวิปได้เล่าเรียนสร้างสืบต่อกันมา แลท้าวพระยา
เศรษฐี ทบาศีศรัทธาสร้างไว้ในกรุงสัมมาทิฐิทั้งปวง คือ เมืองไทย,ลาว,เขมร,พม่า,มอญ, เป็นอักษรพิรุณสาสม
กันอยู่เป็นอันมาก หาท้าวพระยาสมณะผู้ใดที่ศรัทธาสามารถ อาจชำระพระไตรปิฎกขึ้นไว้ ให้บริบูรณ์ดุจท่าน
แต่ก่อนนั้นมิได้มี”

ซึ่งประโยคข้างต้นนี้ได้บ่งบอกจุดสำคัญถึง ๒ ประการ นั่นก็คือ “พระปรียัติศาสนาอันเป็นมูลปรนนิบัติ

มักผล ซึ่งพระโมคคัลลินบุตรคึกเข้าให้พระเถระเจ้าทั้งหลายไปตั้งศาสนาในปจันตชนบท” ประการหนึ่ง กับ “พระไตรปิฎกอันพระพุทธโฆษาจารย์เจ้าไปแปลมาจาก*เวฬุในชมพูทวีป* พระเถระานุเถระในชมพูทวีปได้เล่าเรียนสร้างสืบต่อกันมา แลท้าวพระยาเศรษฐี คหบดีศรัทธาสร้างไว้ในกรุงสัมมาทิฐิตั้งปวง คือ เมืองไทย,ลาว, เขมร,พม่า,มอญ” ประการหนึ่ง อันควรที่พวกเราจะได้ฟังสังวรณ และเปิดใจรับฟัง โดยไม่เอาความรู้หลัง พ.ศ. ๒๔๐๐ กว่า ๆ ที่ แจกและชาวอังกฤษ นำมาเผยแพร่ในราชอาณาจักรไทย ภายหลังขุดค้นพบโบราณสถาน และ โบราณวัตถุ โดยเฉพาะ “เสาหินของพระเจ้าอโศก” ในอินเดีย โดยประโคมว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่อินเดีย” ด้วยหวังลากสักการะเพราะเห็นว่าประเทศไทย คนไทย มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง

และข้าพเจ้าขอเรียนมา ณ ที่ตรงนี้เลยว่า นับเป็นความบังเอิญอย่างที่สุด ที่ข้าพเจ้าได้มาอ่านพบข้อความ คำคัญนี้ในภายหลังที่ข้าพเจ้าได้มีข้อสรุปกับตัวเองว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย” และ “ชมพูทวีปก็อยู่ใน ประเทศไทย” ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าก็คงจะคิดว่า “เพราะถ้อยความนี้ทำให้ข้าพเจ้าคิดและสรุปอย่างนั้น” แต่การที่ ข้าพเจ้าสรุปอย่างนั้น เป็นผลจากการที่ข้าพเจ้าได้พยายามจับแพะมาชนแคะเป็นระยะเวลาตลอด ๔ เดือนที่ผ่านมา

ซึ่งก่อนนี้ข้าพเจ้าก็ได้ข้อสรุปอย่างหนึ่งว่า “สุวรรณภูมิ” ที่คนไปถ่ถามกันว่าอยู่ที่ไหนนั้น? ก็ปรากฏว่าใน สมัยพุทธกาลนั้น “สุวรรณภูมิที่ตั้งอยู่ที่บริเวณ ตำบลคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ซึ่งถือว่าเป็นเขตปัจฉิมต ชนบท คือเป็นชนบทชายขอบชมพูทวีป ซึ่งแบ่งด้วยแม่น้ำแม่กลองในปัจจุบันกับส่วนที่เรียกว่า มัชฌิมชนบท คือ ภาคกลางและภาคอีสานของประเทศไทย โดยพื้นที่ภาคเหนือที่อุดมไปด้วยภูเขาคือเขตที่เรียกว่า อุตตรปถชนบท ตามที่ปรากฏเหตุการณ์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปโปรดผู้คนแถบนั้นและประทานพระเกศา ธาตุและรอยพระบาทเป็นอันมาก ดังปรากฏอยู่ในพุทธตำนานพระเจ้าเลียบโลกของทางเหนือนั่นเอง

โดยในสมัยพุทธกาลนั้น เขตพื้นที่สุวรรณภูมิ ซึ่งใช้คำที่แท้ว่า “สุวรรณภูมิ” นั้น คงจะจำกัดอยู่ที่ในเขต จังหวัดราชบุรี เพราะลงไปเขตเพชรบุรีมีชื่อเรียกว่าเมืองพริบพลี และที่มาของชื่อสุวรรณภูมิ ก็เปลี่ยนแปลง หลังจากพระราชแห่งเมืองทอง ได้ไปเข้าเฝ้าและฟังพระธรรมเทศนาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กรุง ราชคฤห์ แคว้นมคธ จึงนำเอาคำมคธมาเรียกเป็นชื่อ “เมืองทอง” ว่า “สุวรรณภูมิ” ดังปรากฏในคำอ่านจาก กระจเบื่องจารที่ได้มาจากเมืองคูบัว จังหวัดราชบุรี ที่ท่านเจ้าคุณอ่ำ ทุมทศโต วัดโสมนัสวิหาร ได้อ่านไว้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ว่า “ทับไทยทอง กลับเมือง พุทธพิสสา ๒๔ แลปีโล ๑๖๖๕ ให้เอาคำมคธ ว่า สุวรรณภูมิ เป็นชื่อ เมืองทอง คนไทย เมื่อ(ปี)โลได้ ๑๑๗๐ (พุทธพิสสา ๒๕)”

ดังนั้น การที่ได้ยกเอาข้อความในคำประกาศสังคายนาพระไตรปิฎก ในสมัยรัชกาลที่ ๑ ก็เพื่อเป็น ข้อสนับสนุนว่า จำเดิมแต่โบราณกาลมาก่อนที่แจกและชาวอังกฤษ จะมาชักจูงให้คนไทยเชื่อตามที่ว่า “พุทธอุบัติ ภูมิอยู่ที่อินเดีย” นั้น คนไทยเราก็มีความเชื่อสืบ ๆ ต่อกันมา ช้านานแล้วว่า “ชมพูทวีปอยู่ที่ภูมิภาคอันเป็นที่ตั้งอยู่ ของประเทศไทย”

แท้ที่จริงแล้วการเขียนบทความความขึ้นนี้ตั้งใจเพียงจะชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งกันทางความเชื่อของนักวิชาการ เอง ที่เชื่อสืบ ๆ กันมาว่า “คัลลยสือไทย” นั้นพัฒนามาจาก “ตัวอักษรฤๅณห์หรือปัลลวะ” ประมาณหลัง พ.ศ. ๑๐๐๐ เท่านั้น โดยจะยกเป็นข้อโต้แย้งว่า ก่อนนั้นดินแดนแถบนี้ก็มีลายสือใช้อยู่ก่อนแล้วไม่เช่นนั้น “พระพุทธ โฆษาจารย์” ที่ไปลังกาในปี พ.ศ. ๕๕๖ เพื่อแปลพระไตรปิฎกท่านจะเอาลายสือชนิดใดบันทึกพระไตรปิฎก กลับมายังชมพูทวีป ถ้าไม่ใช่ “ลายสือบาลี-ภาษามคธ” ที่มีใช้กันอยู่ก่อนในแถบถิ่นนี้ก่อนที่พวกปัลลวะจะมา เผยแพร่วัฒนธรรมของพวกอารยะ และภาษาและลายสือดังกล่าวนี้ก็จะใช้มานานจนชำนาญจึงสามารถแปล ความในพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลลังกาเป็นภาษาบาลีนั้นได้ภายในหนึ่งเดือน ดีไม่ก็จะกลายเป็นว่าพวกปัล ลวะที่ว่านั้น จะมาเอาลายสือและภาษาที่เราใช้กันอยู่กลับไปอินเดียได้ ก็ไม่รู้ได้

จึงขอสรุปปิดท้ายแม้จะยังไม่สามารถหาหลักฐานชิ้นสำคัญมายืนยัน ณ ขณะนี้ได้ก็ตามว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย” และ “ชมพุทธวิปัสโยที่ประเทศไทย” และขออำนาจเทวดาทิ้งหลายที่ปกป้องรักษาคุ้มครองผืนแผ่นดินอันมีคุณวิเศษนี้ ได้อำนวยอวยพรให้การค้นหาหลักฐาน เพื่อที่จะมายืนยันความเชื่อของข้าพเจ้านี้ ให้ปรากฏเป็นความจริงได้โดยเร็ววันนี้ เพื่อถวายเป็นพุทธพลี ในวาระแห่งการฟื้นฟูพระพุทธศาสนายุคหลังถึงพุทธกาลนี้ เทอญ.